

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 17Co/12/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6713216936
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 03. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zita Nagypálová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2022:6713216936.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zity Nagypálovej a sudcov JUDr. Dušana Ďuriana a JUDr. Ľubomíra Šablu ako členov senátu, v spore žalobcov 1/ M. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. XXX/XX, XXX XX S., 2/ W. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom XX XXX U., M.. XX, C. O. U., X/ N.. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom R. XXXX/X, XXX XX H., 4/ H. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom R. XXX/XXA, XXX XX S., všetci štyria žalobcovia zastúpení advokátom JUDr. Radkom Petruňom, so sídlom Advokátskej kancelárie ABELOVSKÝ - PETRUŇO na Tehelnej 189, 960 01 Zvolen, proti žalovanému mesto Zvolen, so sídlom Námestie slobody 22, 960 01 Zvolen, IČO: 00 320 439, v konaní o zaplatenie 5 936,52 € s príslušenstvom o odvolaní žalobcov proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 8C/194/2013-216 z 29. novembra 2016, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie mení tak, že:

- žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 1/ sumu 170,03 € spolu s 8,75 % ročným úrokom z omeškania z tejto sumy od 14.08.2012 do zaplatenia, sumu 102,02 € spolu s 8,25 % ročným úrokom z omeškania z tejto sumy od 13.04.2014 do zaplatenia, sumu 135,47 € spolu s 5,25 % ročným úrokom z omeškania z tejto sumy od 13.08.2014 do zaplatenia, všetko v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku.
- žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 2/ sumu 170,03 € spolu s 8,75 % ročným úrokom z omeškania z tejto sumy od 14.08.2012 do zaplatenia, sumu 102,02 € spolu s 8,25 % ročným úrokom z omeškania z tejto sumy od 13.04.2014 do zaplatenia, sumu 135,47 € spolu s 5,25 % ročným úrokom z omeškania z tejto sumy od 13.08.2014 do zaplatenia, všetko v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku.
- žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni 3/ sumu 170,03 € spolu s 8,75 % ročným úrokom z omeškania z tejto sumy od 14.08.2012 do zaplatenia, sumu 102,02 € spolu s 8,25 % ročným úrokom z omeškania z tejto sumy od 13.04.2014 do zaplatenia, sumu 135,47 € spolu s 5,25 % ročným úrokom z omeškania z tejto sumy od 13.08.2014 do zaplatenia, všetko v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku.
- žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni 4/ sumu 170,03 € spolu s 8,75 % ročným úrokom z omeškania z tejto sumy od 14.08.2012 do zaplatenia, sumu 102,02 € spolu s 8,25 % ročným úrokom z omeškania z tejto sumy od 13.04.2014 do zaplatenia, sumu 135,47 € spolu s 5,25 % ročným úrokom z omeškania z tejto sumy od 13.08.2014 do zaplatenia, všetko v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku a v prevyšujúcej časti žalobu zamietá.

II. Žalobcovia 1/, 2/, 3/ a 4/ sú povinní zaplatiť žalovanému náhradu trov konania, každý zvlášť v rozsahu 15,525 % v lehote troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov konania.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie v poradí druhým rozsudkom opätovne zamietol žalobu štyroch žalobcov o zaplatenie 5 936,52 € s príslušenstvom uplatňovanú žalobcami ako náhradu za užívanie pozemkov v ich vlastníctve žalovaným podľa zákona č. 66/2009 Z. z. o niektorých opatreniach pri majetkovoprávnom

usporiadaní pozemkov pod stavbami, ktoré prešli z vlastníctva štátu na obce a vyššie územné celky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj „zákon č. 66/2009 Z. z.“). Súd prvej inštancie v konaní zistil, že žalobcovia sú na LV č. XXXX pre obec a katastrálne územie Zvolen zapísaní ako podieloví spoluvlastníci parcel registra „C“ evidovaných na katastrálnej mape parcelného čísla XXXX/XXX zastavané plochy a nádvoria o výmere XXX m², XXXX/XXX ostatné plochy o výmere XXX m², XXXX/XXX zastavané plochy a nádvoria o výmere XXX m², XXXX/XXX zastavané plochy a nádvoria o výmere XX m², XXXX/XXX zastavené plochy a nádvoria o výmere XXX m² a XXXX/XXX zastavané plochy a nádvoria o výmere XXX m² (ďalej aj „parcely č. J. XXXX/XXX, XXXX/XXX, XXXX/XXX, XXXX/XXX, XXXX/XXX, XXXX/XXX, XXXX/XXX“), každý z nich v podiele 1 na základe rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 17C/43/11-119 z 21. 10. 2011 v spojení s opravným uznesením z 27. 10. 2011. Žalovaný užíva pozemky žalobcov parcelného čísla XXXX/XXX, XXXX/XXX, XXXX/XXX, XXXX/XXX a XXXX/XXX spôsobom, že sú na nich zriadené spevnené plochy a trávnaté porasty slúžiace obyvateľom mesta Zvolen. Spôsob takéhoto využitia pozemku podľa názoru súdu prvej inštancie zhodného s tvrdením žalovaného spadá pod režim zákona č. 66/2009 Z. z., pretože stavby zriadené na pozemkoch žalobcov (parkoviská, miestne komunikácie, spevnené plochy, trávne plochy) prešli do vlastníctva obce podľa zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí (ďalej aj „zákon č. 138/1991 Zb.“ alebo „zákon o majetku obcí“) podľa Protokolu č. 1/1991 a Protokolu č. 75/91. Žalovaný ponúkol žalobcom zmluvou o nájme pozemku nepodpísanou žiadosťou zo strán sporu nájomné podľa § 663 a nasledujúce zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej aj „Občiansky zákonník“ alebo „OZ“) za všetky pozemky zapísané na LV č. XXXX kat. úz. H. vo výške 0,16 € za 1 m² za rok za obdobie od 01. 07. 2012 na dobu neurčitú. Žalobcovia tento návrh neprijali z dôvodu, že nimi oslovený znalec Y. H. R. v Znaleckom posudku č. 7/2012 vyčíslil všeobecnú hodnotu nájmu pozemkov na 2,324 € za m² na rok. Súd prvej inštancie poukázal na to, že žalovanému vzniklo podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z. k parceliam zapísaným na LV č. XXXX kat. úz. H. okrem parcely č. J. XXXX/XXX právo zodpovedajúce vecnému bremenu ku dňu účinnosti zákona č. 66/2009 Z. z., t. j. už 01. 07. 2009 a keďže ide o vecné bremeno vo verejnom záujme sú žalobcovia povinní strpieť výkon tohto práva žalovaným. Za vznik vecného bremena zo zákona by žalobcom prináležala finančná náhrada, avšak nie vo forme opakujúceho sa plnenia, ale jednorazová finančná náhrada. Zo zákona č. 66/2009 Z. z. nie je možné vyvodiť, že by medzi stranami sporu vznikol vo vzťahu k predmetným nehnuteľnostiam nájomný vzťah a pri neplatení žiadnej náhrady za užívanie vzniklo bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného. Vlastníci pozemkov, ku ktorým bolo podľa zákona č. 66/2009 Z. z. zriadené vecné bremeno zo zákona, si mohli uplatniť náhradu za takto vzniknuté vecné bremeno v trojročnej premlčacej dobe podľa § 101 Občianskeho zákonníka plynúcej od účinnosti zákona č. 66/2009 Z. z.. Žalobcovia sa v tomto konaní nedomáhali zaplata odplaty za zriadenie vecného bremena, ale vydania bezdôvodného obohatenia vo forme opakujúceho sa plnenia za určité obdobie. Takejto žalobe podľa názoru súdu prvej inštancie nebolo možné vyhovieť jednak z dôvodu, že podľa zákona č. 66/2009 Z. z. vznikol žalobcom nárok len na jednorazovú finančnú náhradu za vznik vecného bremena ako aj z dôvodu, že žalovaný vzniesol námietku premlčania.

1.1 Na parcele č. J. XXXX/XXX sa nenachádzajú stavby, ktoré by do vlastníctva žalovaného prešli podľa zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí. Žalovaný túto parcelu kosí ako verejnú zeleň. Podľa schváleného územného plánu a štúdie revitalizácie sídliska H. H. má na tomto pozemku byť postavená stavba parkovacieho domu. Udržiavaním pozemku sa žalovaný na úkor žalobcov bezdôvodne neobohacuje, keďže táto parcela nie je nevyhnutná pre obyvateľov mesta Zvolen. Žalobcovia nepreukázali, že by mali záujem využívať sami tento pozemok na nejaký účel a že by mesto Zvolen užívanie vlastného pozemku neumožnilo. Ak žalovaný nebráni žalobcom vo využití ich vlastného pozemku a pozemok neslúži na poskytovanie služieb obyvateľom žalovaného, nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia za parcelu J. XXXX/XXX žalobcom voči žalovanému nevznikol.

1.2 Nerešpektovanie rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/1007/2014, ktorým odvolací súd zrušil skorší rozsudok súdu prvej inštancie pod č. k. 8C/194/2013-88 z 5. apríla 2014 odôvodnil súd prvej inštancie kolíziou ustanovení zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej aj „O. s. p.“) a zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „C. s. p.“) o viazanosti súdu prvej inštancie právnym názorom odvolacieho súdu vysloveného v zrušujúcom uznesení s článkom 2 ods. 2 Základných princípov Civilného sporového poriadku, podľa ktorého každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít (právna istota). Odvolací súd v uznesení sp. zn. 17Co/1007/2014 z 26. 11. 2015 s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4MCdo/2/2014 z 23. 04. 2015 a 4Cdo/52/2009 z 31. 01. 2011 vyslovil záver, že náhradu za nútené obmedzenie vlastníckeho práva podľa zákona č. 66/2009 Z. z. je možné priznať aj opakovane za určitý časový úsek až do usporiadania vlastníckych vzťahov predpokladaných v § 2 a 3 zákona č. 66/2009 Z. z., že takýto nárok sa premlčuje

vo všeobecnej premlčacej dobe podľa § 101 Občianskeho zákonníka a že premlčacia doba nemôže začať plynúť skôr, než nárok vznikol, ale v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 8/2016 je uverejnený rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 14. 04. 2016 sp. zn. 3Cdo/49/2014, ktorý rieši finančnú náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva podľa § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z. z. a zo záverov tohto rozhodnutia vyplýva, že nárok na finančnú náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva má iba pôvodný vlastník pozemku, ktorý si tento finančný nárok môže uplatniť v súdnom konaní úspešne iba v zákonom stanovenej premlčacej dobe, ktorá začína plynúť od účinnosti zákona č. 182/1993 Z. z.. Podľa názoru súdu prvej inštancie je potrebné v prejednávanej veci sa riadiť názorom najvyššieho súdu vysloveným v rozhodnutí sp. zn. 3Cdo/49/2014, pretože aj podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z. vzniká rovnako ako podľa zákona č. 182/1993 Zb. zo zákona vecné bremeno v prospech vlastníka stavby k pozemku vo vlastníctve iného subjektu a aj k finančnej náhrade podľa zákona č. 66/2009 Z. z. je potrebné pristupovať ako k náhrade jednorazovej. Rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/49/2014 je z neskoršieho dátumu než rozhodnutie odvolacieho súdu v tejto veci. Odvolací súd konajúc pod sp. zn. 17Co/1007/2014 sa z tohto dôvodu nemohol podľa názoru súdu prvej inštancie prikloniť k takému výkladu zákona č. 66/2009 Z. z., ako to vyplýva z rozhodnutia sp. zn. 3Cdo/49/2014. Názor najvyššieho súdu o jednorazovej finančnej náhrade za vznik vecného bremena podľa zákona č. 182/1993 Z. z. je v súlade s rozhodnutím Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 227/2012 vzťahujúceho sa k otázke, či náhrada za nútené obmedzenie vlastníckeho práva má mať alebo má charakter opakujúceho plnenia alebo ide o jednorazovú náhradu a kde bol vyslovený jednoznačný názor, že ide o jednorazovú náhradu. Ak súd prvej inštancie zamietol žalobu, nebolo potrebné podľa pokynu odvolacieho súdu skúmať bližšie v konaní, z akého dôvodu sa domáhajú žalobcovia úrokov z omeškania spôsobom uvedeným v žalobe ani vykonávať dokazovanie na výšku bezdôvodného obohatenia, pretože tieto úkony by boli vzhľadom na výsledok konania nadbytočné.

1.3 O nároku žalovaného na náhradu trov konania (bez uvedenia voči komu tento nárok žalovanému vznikol) rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 C. s. p.

2. Rozsudok súdu prvej inštancie napadli odvolaním opätovne žalobcovia. Označili ho za nesprávny a nezákonný s odvolaním sa na odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. f) C. s. p. (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) a podľa § 365 ods. 1 písm. h) C. s. p. (rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Nerešpektovanie rozhodnutia odvolacieho súdu o zrušení skoršieho rozsudku súdu prvej inštancie označili žalobcovia za prejav svojvôle a prvoinštančnému súdu vytýkali aj nedostatočné odôvodnenie svojho rozhodnutia.

2.1 Za nesprávny označili žalobcovia záver súdu prvej inštancie, že prechod nehnuteľného majetku z vlastníctva Slovenskej republiky do vlastníctva žalovaného nachádzajúci sa na pozemkoch žalobcov je preukázaný Protokolom č. 1/1991. Obsah tohto protokolu žalobcom nie je známy. Súd prvej inštancie poukazuje v tomto protokole na zápis k parcele J. XXXX, avšak žalobcovia nie sú vlastníkom parcely J. XXXX, nikdy vlastníkom tejto parcely ani neboli, preto zápis v riadku č. XXX v Protokole č. 1/1991 s prejednanou vecou súvis nemá. Rovnako to platí aj vo vzťahu k Protokolu č. 75/91 spísaného medzi žalovaným ako preberajúcim orgánom a Okresným národným výborom Zvolen ako odovzdávajúcou organizáciou, keď z označenia prevádzaného majetku nie je možné jednoznačne odvodiť, že prevádzaná „verejná zeleň“ a „vozidlové komunikácie“ súhrnne označené ako „I. stavba H. - H.“ sú práve a výlučne tou verejnou zeleňou a vozidlovou komunikáciou, ktorá sa nachádza na pozemkoch žalobcov. Ak by si žalobcovia nevšimli nedôslednosť pri koncipovaní predmetných protokolov a upustili od lipnutia na jednoznačnosti obsahu Protokolu č. 75/91 s prižmúrením očí by bolo možné dedukovať, že stavba označená ako I. stavba H. - H. bola realizovaná aj na tých pozemkoch, ktorých podielovými spoluvlastníkmi sú žalobcovia, dôsledkom čoho sa žalovaný stal vlastníkom tých komunikácií, spevnených plôch a verejnej zelene, o ktoré v tomto konaní ide a to podľa zákona o majetku obcí. Pri takejto dedukcii by bol dôvod aplikovať v prejednávanej veci zákon č. 66/2009 Z. z. Či už by súd aplikoval na posúdenie nárokov žalobcov zákon č. 66/2009 Z. z. alebo ustanovenia Občianskeho zákonníka o bezdôvodnom obohatení v oboch prípadoch to znamená len toľko, že žalovaný je povinný platiť žalobcom za užívanie ich pozemkov náhradu. Súčasne to znamená, že výška tejto náhrady sa v oboch prípadoch určuje rovnakým spôsobom a zodpovedá výške obvyklého nájomného v danom mieste a čase. Jednoznačne však bolo v konaní preukázané, že pozemky žalobcov sú zastavané miestnou komunikáciou, parkoviskami, chodníkmi a verejnou zeleňou. Tieto „stavby“ a súčasne pozemky pod nimi predstavujú verejné priestranstvo prístupné neobmedzenému okruhu užívateľov, najmä obyvateľom žalovaného a žalovaný si prostredníctvom obslužných komunikácií a

trávných plôch nachádzajúcich sa na pozemkoch žalobcov plní vo vzťahu k vlastným obyvateľom svoje verejné funkcie. Ak súd vyhodnotí výsledky dokazovania tak, že stavby nachádzajúce sa na žalobou dotknutých pozemkov prešli podľa zákona o majetku obcí do vlastníctva žalovaného a preto v prospech žalovaného vzniklo v zmysle zákona č. 66/2009 Z. z. právo zodpovedajúce vecnému bremenu, na podporu názoru žalobcov, že za obmedzenie ich vlastníckeho práva patrí opakovaná náhrada, poukázali na rozhodovaciu prax všeobecných súdov (Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 12Co/687/2013, Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 20C/96/2015 a sp. zn. 20C/63/2015, Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 10Co/134/2012). Za predpokladu, že súd výsledky dokazovania vyhodnotí tak, že stavby nachádzajúce sa na žalobou dotknutých pozemkov do vlastníctva žalovaného v zmysle zákona o majetku obcí neprešli a je dôvod na aplikáciu ustanovení § 451 a nasledujúce Občianskeho zákonníka o bezdôvodnom obohatení je možné vychádzať z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/52/2009 alebo rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 33Odo/396/2004.

2.2 S názorom súdu, že sa v danej veci aplikuje výklad ponúknutý Najvyšším súdom Slovenskej republiky k zriadeniu vecného bremena podľa zákona č. 182/1993 Z. z. žalobcovia nesúhlasili. Okresný súd prehliadol, že rozhodnutie vo veci sp. zn. 3Cdo/49/2014 zo 14. 04. 2016 bolo vydané v pomeroch odlišných od pomerov prejednávanej veci. Zákon č. 182/1993 Z. z. chápe zriadenie vecného bremena na príslušných pozemkoch ako definitívne (konečné) riešenie nevysporiadaných vlastníckych vzťahov, naproti tomu zákon č. 66/2009 Z. z. predpokladá dočasnú vecné bremeno a to do času, kedy vlastník stavby (obec) vyrieši vzniknutý stav buď uzavretím zámennej zmluvy alebo pozemkovými úpravami. Názor prvoinštančného súdu o jednorázovej náhrade podľa zákona č. 66/2009 Z. z. za obmedzenie vlastníckeho práva vecným bremenom nie je racionálne obhájiteľný. Jednorázová náhrada by žalovaného oprávneného z vecného bremena nemotivovala riešiť vzniknutú situáciu, keď zákon č. 66/2009 Z. z. žalovanému žiadnu lehotu na ponúknutie náhradného pozemku alebo začatie konanie o pozemkových úpravách neustanovuje. Hoci zákon č. 66/2009 Z. z. nadobudol účinnosť 01. 07. 2009, do podania odvolania žalovaný neponúkol žalobcom náhradný pozemok ani nezačal konanie o pozemkových úpravách. Žalobcovia ako vlastníci pozemkov sú pre nečinnosť žalovaného nútení po vopred neurčenú dobu trpieť užívanie svojich pozemkov žalovaným bez nároku na akúkoľvek náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva. Názor žalobcov o potrebe priznať im opakovanú náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva potvrdil v prejednávanej veci aj odvolací súd v uznesení sp. zn. 17Co/1007/2014. Vo vzťahu k otázke premlčania uplatneného nároku to znamená, že sa nemôže nárok žalobcov premlčať jednorázovo, premlčať sa môžu len jednotlivé čiastkové náhrady za konkrétne dni, počas ktorých boli vlastnícke práva žalobcov v prospech žalovaného obmedzené.

2.3 Výška náhrady podľa názoru žalobcov musí byť určená spôsobom ako sa určuje bezdôvodné obohatenie. S týmto záverom súhlasil aj odvolací súd v zrušujúcom uznesení. Žalobcami požadovaná výška náhrady za obmedzenie vlastníckeho práva sa opiera o Znalecký posudok č. 7/2012 znalca Y.. R. a je adekvátna.

2.4 Nesprávna je úvaha súdu prvej inštancie, že účinnosťou zákona č. 66/2009 Z. z. ku dňu 01. 07. 2009 sa ex lege zriadilo v prospech žalovaného vecné bremeno k pozemkom žalobcov, ak sa vlastníckymi dotknutých pozemkov stali žalobcovia až na základe rozsudku Okresného súdu Zvolen z 29. 09. 2011 sp. zn. 17C/43/2011. Dovtedy podľa údajov katastra nehnuteľností svedčilo vlastnícke právo k predmetným pozemkom samotnému žalovanému. Vlastnícke právo k veci pojmovo vylučuje, aby mal vlastník veci, ktorá je predmetom jeho vlastníctva súčasne aj právo zodpovedajúce vecnému bremenu, ktoré je vecným právom k cudzej veci.

2.5 Neobstojí ani argument súdu prvej inštancie, že nemohol vyhovieť žalobe z dôvodu, že si žalobcovia neuplatňovali v konaní jednorázovú odplatu za zriadenie vecného bremena, ale nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia či náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva zriadením vecného bremena podľa zákona č. 66/2009 Z. z. Súd prvej inštancie postupoval alibisticky, odvolávajúc sa na viazanosť súdu podanou žalobou. Viazanosť súdu podanou žalobou však znamená len toľko, že súd je viazaný petitom žaloby v zmysle, že nemôže návrh prekročiť a prisúdiť viac než čoho sa žalobca domáha, okrem zákonom ustanovených prípadov a skutkovým vymedzením žaloby. Žalobcovia v konaní tvrdili, že žalovaný užíva pozemky, v ktorých sú žalobcovia podielovými spoluvlastníkmi a to bez právneho dôvodu, čím sa na úkor žalobcov bezdôvodne obohacuje. Bolo úlohou súdu prvej inštancie posúdiť, či žalobcami požadovaná suma vo výške 5 936,52 € je dôvodná z hľadiska žalobcami tvrdených skutočností. Právna kvalifikácia nároku je ako konštatoval najvyšší súd v uznesení sp. zn. 4MCdo/15/2010 vecou súdu.

2.6 Záver súdu prvej inštancie, že vo vzťahu k parcele J. XXXX/XXX sa neaplikuje režim zákona č. 66/2009 Z. z. odporuje vykonanému dokazovaniu a rozhodovacej praxi súdov. V konaní bolo jednoznačne preukázané, že na pozemku J. parcela č. XXXX/XXX sa nachádza verejná zeleň a preto

tento pozemok predstavuje verejné priestranstvo. Ak sa na pozemku nachádza verejná zeleň slúžiaca potrebám obyvateľov žalovaného, ide o užívanie pozemku žalovaným.

2.7 Žalobcovia navrhujú zmeniť rozsudok súdu prvej inštancie a uložiť žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcom 5 936,52 € spolu s úrokom z omeškania v zmysle žaloby. Žiadali, aby súd zaviazal žalovaného k náhrade trov prvoinštančného aj odvolacieho konania.

3. Žalovaný navrhol potvrdiť rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny. Rozhodnutie súdu prvej inštancie je v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít a rešpektuje princíp právnej istoty.

3.1 Stavba s názvom I. Stavba H. - H. XXX b.j. bola povolená Mestským národným výborom vo Zvolene dňa 11. 09. 1980, súčasťou tejto stavby je aj miestna komunikácia D., chodníky, parkoviská, trvalý trávny porast. Išlo o komplexnú bytovú výstavbu, ktorej investorom bol Okresný investorský útvar ONV H.. Po skolaudovaní stavby jednotlivé stavebné objekty ako pozemné komunikácie, odstavné státi, chodníky pre peších, terénne úpravy, zeleň, sadové úpravy boli O. IIO H. odovzdané do správy technickým službám vo Zvolene a následne v zmysle zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí prešli do vlastníctva mesta Zvolen. Samotné protokoly o prechode vlastníckeho práva majú len informačný charakter. Nezakladajú vlastnícke právo k veciam v nich špecifikovaným, preto prípadné vady týchto protokolov nemôžu mať vplyv na prechod vlastníckeho práva na mesto Zvolen. Išlo o prechod vlastníckeho práva zo zákona, nie o jeho prevod. Ide o skutočnosť, ktorá sa v zmysle § 186 Civilného sporového poriadku nedokazuje. Všeobecne známou skutočnosťou je, že sídlisko H. - H. bolo postavené na pozemkoch vo vlastníctve fyzických osôb. Ak žalobca tvrdí, že mesto Zvolen nadobudlo predmetné stavby na základe iného titulu, je na ňom, aby túto skutočnosť preukázal. Jeho zaťažuje bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno. Žalovaný považuje skutkový stav zistený súdom prvej inštancie za správny.

3.2 Žalovaný nesúhlasí s názorom žalobcov, že je bezvýznamné, či nárok na náhradu za užívanie pozemkov žalovaným bude posudzovať súd podľa zákona č. 66/2009 Z. z. alebo Občianskeho zákonníka. Pre rozhodnutie o nároku žalobcu je významná skutočnosť, o aký právny vzťah sa jedná. Podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 492/2004 Z. z. o stanovení všeobecnej hodnoty majetku v znení neskorších predpisov sa ustanovujú rozdielne postupy pre výpočet všeobecnej hodnoty vecných bremien a všeobecnej hodnoty nájmu pozemkov. Žalovaný opakovane poukazuje aj na premlčanie práva na odplatu za zriadenie zákonného vecného bremena, ktoré sa aj v zmysle súdom prvej inštancie citovaného rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/49/2014 nepodriaďujú pod nároky na vydanie bezdôvodného obohatenia v zmysle § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ale ide o nároky podľa osobitného predpisu zákona č. 66/2009 Z. z.. Vlastník pozemku je povinný rešpektovať zákonom zriadené vecné bremeno a má právo žiadať za obmedzenie svojho vlastníckeho práva náhradu. Zákonné vecné bremená sú odlišné od zmluvných vecných bremien, pretože sa riadia špeciálnou úpravou právnych predpisov. Podľa stanoviska Najvyššieho súdu Slovenskej republiky publikovaného v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov pod č. 8/2016 (správne pod č. 73/2016 - poznámka odvolacieho súdu) právo na náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva podľa § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov vzniklo ex lege jednorázovo tomu, kto bol vlastníkom zaťaženého pozemku ku dňu účinnosti zákona. Finančná náhrada za vznik vecného bremena je jednorázová a nemá charakter opakovaného plnenia. Ak zákon č. 66/2009 Z. z. nadobudol účinnosť dňa 01. 07. 2009, žalobcovia mohli svoje právo uplatniť najneskôr do 01. 07. 2012 vo všeobecnej premlčacej dobe podľa § 101 Občianskeho zákonníka. Žalobcovia podali žalobu až 02. 10. 2013. Neobstojí ani argument žalobcov, že sa vlastníckmi pozemkov stali až 21. 10. 2011 na základe rozsudku Okresného súdu Zvolen sp. zn. 17C/43/2011, pretože tento rozsudok mal len deklaratórne účinky a nemal za následok vznik, zmenu alebo zánik práva. Nič nebránilo žalobcom, aby sa k 01. 07. 2009 domáhali zaplata odplatu za zriadenie vecného bremena. V rámci tohto konania by sa súd, ako otázkou predbežnou, zaoberal aj otázkou vlastníckeho práva. Skutočnosť, že žalobcom, resp. ich právnym predchodcom nič nebránilo v uplatnení nároku na jednorázovú náhradu v súlade so zákonom č. 66/2009 Z. z. ku dňu jeho účinnosti preukazuje aj rozsudok Okresného súdu Zvolen č. k. 13C/193/1994-57 zo dňa 2. mája 1996, predmetom ktorého bolo určenie vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam. Žalovaný jednoznačne popiera, že sa na úkor žalobcov bezdôvodne obohatil.

3.3 Len ako podporný argument vzhľadom na výsledok konania žalovaný uvádza, že aj verejná zeleň je v zmysle zákona č. 66/2009 Z. z. stavebným objektom, ku ktorému prešlo vlastnícke právo na obce v zmysle zákona č. 138/1991 Zb..

4. Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom z 25. apríla 2018, sp. zn. 17Co/117/2017 na odvolanie žalobcov rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 1/ sumu 618,39 € spolu s 8,75% ročným úrokom z omeškania z tejto sumy od 14. augusta 2012 do zaplataenia, sumu 371,03 € spolu s 8,25% ročným úrokom z omeškania z tejto sumy od 13. apríla 2014 do zaplataenia, sumu 492,68 € spolu s 5,25% ročným úrokom z omeškania z tejto sumy od 13. apríla 2014 do zaplataenia, do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku (výrok I.). Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 2/ sumu 618,39 € spolu s 8,75% ročným úrokom z omeškania z tejto sumy od 14. augusta 2012 do zaplataenia, sumu 371,03 € spolu s 8,25% ročným úrokom z omeškania z tejto sumy od 13. apríla 2014 do zaplataenia, sumu 492,68 € spolu s 5,25% úrokom z omeškania z tejto sumy od 13. apríla 2014 do zaplataenia, do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku (výrok II.). Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni 3/ sumu 618,39 € spolu s 8,75% ročným úrokom z omeškania z tejto sumy od 14. augusta 2012 do zaplataenia, sumu 371,03 € spolu s 8,25% ročným úrokom z omeškania z tejto sumy od 13. apríla 2014 do zaplataenia, sumu 492,68 € spolu s 5,25% ročným úrokom z omeškania z tejto sumy od 13. apríla 2014 do zaplataenia, do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku (výrok III.). Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni 4/ sumu 618,39 € spolu s 8,75% ročným úrokom z omeškania z tejto sumy od 14. augusta 2012 do zaplataenia, sumu 371,03 € spolu s 8,25% ročným úrokom z omeškania od 13. apríla 2014 do zaplataenia, sumu 492,68 € spolu s 5,25% ročným úrokom z omeškania z tejto sumy od 13. apríla 2014 do zaplataenia, do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku (výrok IV.). V prevyšujúcej časti žalobu zamietol (výrok V.). Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcom náhradu trov konania, každému zvlášť v rozsahu 100% do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov konania (výrok VI.).

4.1 Pri rozhodovaní vychádzal odvolací súd zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie, podľa ktorého boli žalobcovia zapísaní ako podieloví spoluvlastníci parciel J. XXXX/XXX ostatné plochy o výmere XXX m², XXXX/XXX zastavané plochy a nádvoria o výmere XXX m², XXXX/XXX zastavané plochy a nádvoria o výmere XX m², XXXX/XXX zastavané plochy a nádvoria o výmere XXX m², každý z nich v podiele 1 v katastri nehnuteľností na základe rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 17C/43/11-119 z 21. 10. 2011 v spojení s opravným uznesením z 27. 10. 2011. Parcela J. XXXX/XXX zastavané plochy a nádvoria o výmere XXX m² nebola predmetom tohto konania. Ako ďalší titul nadobudnutia vlastníckeho práva na LV č. XXXX kat. úz. H. sa uvádzajú dedičské rozhodnutia a Rozhodnutie OÚ PPLH č. XXXX/XXXXX (U.). Pre potreby konania o určenie vlastníckeho práva žalobcov v konaní na Okresnom súde Zvolen pod sp. zn. 17C/43/2011 bol Y. S. O. vyhotovený geometrický plán za účelom oddelenia časti parciel už v tom čase zapísaných na LV číslo X kat. úz. H. vo vlastníctve žalovaného. Ak sa parcely J. XXXX/XXX, XXXX/XXX, XXXX/XXX, XXXX/XXX a XXXX/XXX vytvorili z pozemkov (s parcelnými číslami v kmeni „XXXX“) vo vlastníctve žalovaného, ktoré získal v minulosti na základe (následne zrušeného) vyvlastňovacieho rozhodnutia pre účely výstavby sídliska H.-H., je možné považovať za preukázané, že stavby na týchto pozemkoch postavené prešli do vlastníctva mesta Zvolen podľa zákona o majetku obcí, aj keď protokoly o prechode majetku z vlastníctva štátu do majetku obce neboli vyhotovené dôsledne, pretože išlo o zákonný prechod, nie o prevod na základe uvedených protokolov.

4.2 Žalovaný vedomý si užívania pozemkov v rozsahu celého zápisu na LV č. XXXX, nielen tých, na ktorých sú stavby nadobudnuté do vlastníctva žalovaného podľa zákona č. 138/1991 Zb., ponúkol žalobcom po právoplatnosti rozsudku Okresného súdu Zvolen sp. zn. 17C/43/2011 nájomné za obdobie od 01.07.2012 na dobu neurčitú. Zmluva o nájme nebola uzavretá pre nedohodu o cene nájmu.

4.3 Žalobcovia požiadali znalca Y. H. R. o vyčíslenie všeobecnej hodnoty nájmu pozemkov zapísaných na LV č. XXXX kat. úz. H.. Všeobecnú hodnotu nájmu metódou polohovej diferenciácie podľa vyhl. č. 492/2004 Z.z. o stanovení všeobecnej hodnoty v znení neskorších predpisov určil znalec na 2,324 €/m²/rok.

4.4 Ohliadkou na mieste samom súd prvej inštancie zistil, že na parcele J. XXXX/XXX je verejná zeleň, čiastočne oplotená ako priestor na cvičenie psov. Na parcele J. XXXX/XXX pokračuje verejná zeleň a cvičisko psov. Na parceliach XXXX/XXX, XXXX/XXX, XXXX/XXX a XXXX/XXX sú miestna komunikácia, parkoviská, chodníky a verejná zeleň.

4.5 Za žalované obdobie od 02.11.2011 do 01.10.2013 žalovaný neposkytol žalobcom žiadnu náhradu za užívanie ich pozemkov.

5. Dôvodom zmeny rozhodnutia súdu prvej inštancie rozsudkom odvolacieho súdu sp. zn. 17Co/117/2017 bol odlišný názor Krajského súdu v Banskej Bystrici na charakter náhrady za obmedzenie vlastníckeho práva k pozemku vecným bremenom vzniknutým účinnosťou zákona č. 66/2009 Z. z., ktoré v zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/89/2008

z 21. decembra 2009 má ako iné vecné bremená zriadené na základe zákona špecifický režim upravený verejnoprávnym predpisom, na základe ktorého bolo zriadené. Odvolací súd nesúhlasil s názorom súdu prvej inštancie, že rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/49/2014 zo 14. apríla 2016, v ktorom dovolací súd vyslovil názor, že náhrada za vznik vecného bremena podľa zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov je stanovená ako jednorazová, na ktorú má nárok len ten vlastník pozemku, ktorý pozemok ku dňu účinnosti tohto zákona vlastnil a ďalšiemu vlastníkovi pozemku za pretrvávajúce obmedzenie vlastníckych práv už táto náhrada nepatrí, dopadá na prejednávajúcu vec a mal by súd aplikovať rovnaký výklad aj vo vzťahu k náhrade za obmedzenie vlastníckeho práva zákonným vecným bremenom vzniknutým podľa zákona č. 66/2009 Z. z. Rozdiel medzi právnou úpravou vecného bremena, výkon práva ktorého je vlastník povinný strpieť podľa zákona č. 66/2009 Z. z. a podľa zákona č. 182/1993 Z. z. videl odvolací súd v tom, že vlastník pozemku pod stavbou podľa § 4 ods. 2 zákona č. 66/2009 Z. z. je povinný strpieť výkon práva zodpovedajúceho vecnému bremenu len do vykonania pozemkových úprav v príslušnom katastrálnom území, pričom pozemkové úpravy podľa zákona č. 330/1991 Zb. o pozemkových úpravách, usporiadaní pozemkového vlastníctva, pozemkových úradoch, pozemkovom fonde a o pozemkových spoločenstvách v znení neskorších predpisov majú byť konečným spôsobom majetkovoprávneho usporiadania pozemkov pod stavbami, ktoré prešli z vlastníctva štátu na obce a vyššie územné celky podľa osobitných predpisov, z čoho vyplýva dočasnosť zákonom vzniknutého vecného bremena podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z. a na rozdiel od tejto právnej úpravy zákon č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v § 23 ods. 4 ukladá vlastníkovi domu, ktorý nie je vlastníkom pozemku, na ktorom je dom postavený, usporiadať vlastníctvo k pozemku pred prvým prevodom vlastníctva bytu alebo nebytového priestoru v dome. V zákone o vlastníctve bytov a nebytových priestorov nie je trvanie vecného bremena žiadnym spôsobom obmedzené tak, ako v § 4 ods. 2 zákona č. 66/2009 Z. z. - do vykonania pozemkových úprav, preto je vecné bremeno vzniknuté zo zákona č. 182/1993 Z. z. trvalým a konečným riešením usporiadania majetkovoprávných vzťahov vlastníkov bytov a nebytových priestorov k pozemku pod touto stavbou a vecné bremeno vzniknuté podľa zákona č. 66/2009 Z. z. iba dočasným riešením do vykonania pozemkových úprav v príslušnom katastrálnom území. Odvolací súd vyslovil názor, že ak zákon č. 66/2009 Z. z. vlastníkovi stavby neurčuje žiadnu lehotu na usporiadanie majetkovoprávných vzťahov k pozemku a nenúti vlastníka stavby podať v konkrétnej lehote návrh na začatie konania o pozemkových úpravách a povinnosť vlastníka strpieť výkon práva zodpovedajúceho vecnému bremenu vlastníkom stavby trvá podľa § 4 ods. 2 zákona č. 66/2009 Z. z. až do vykonania pozemkových úprav, patrí vlastníkovi pozemku náhrada za obmedzenie vlastníckeho práva vo forme opakujúceho sa plnenia za konkrétny časový úsek od obmedzenia vlastníckeho práva až do usporiadania vlastníckych vzťahov spôsobom predpokladaným v § 2 a § 3 zákona č. 66/2009 Z. z.. Bolo by nespravodlivé od vlastníka pozemku požadovať, aby po vopred neurčenú dobu trpel obmedzenie svojho vlastníckeho práva a to bez náhrady alebo za neadekvátnu náhradu. Žalovaný zneužíva, že zákon č. 66/2009 Z. z. neurčuje obci žiadnu lehotu na usporiadanie majetkovoprávných vzťahov pod stavbami k cudzím pozemkom. Žalobcovia sa opakovane museli domáhať určenia vlastníckeho práva k nezákonne vyvlastneným pozemkom. V liste zo dňa 10.2.2011 žalovaný sľuboval žalobcom majetkovoprávne vysporiadanie pozemkov, ktoré boli predmetom konania sp. zn. 17C/43/2011 po zápise rozsudku do katastra nehnuteľností, ale do rozhodnutia odvolacieho súdu rozsudkom z 25. apríla 2018 sa tak nestalo. Vzhľadom na obsah vecného bremena vymedzeného v § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z., ktorého obsahom je držba a užívanie pozemku pod stavbou, vrátane práva uskutočniť stavbu alebo zmeny stavby, ak ide o stavbu povolenú podľa platných právnych predpisov, ktorá prešla z vlastníctva štátu na obec alebo vyšší územný celok, ktorým je vlastník pozemku absolútne vylúčený z užívania svojho vlastníctva spôsobom podľa vlastných predstáv a potrieb (zostalo mu len tzv. holé vlastníctvo pozemku bez práva predmet vlastníctva držať, užívať, požívať jeho plody a úžitky a nakladať s ním) za primeranú náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva vlastníka pozemku (vzhľadom aj na lukratívnosť pozemkov na sídlisku H. - H.) považoval odvolací súd sumu zodpovedajúcu obvyklému nájomnému za prenájom porovnateľných pozemkov, ktorú na žiadosť žalobcov v súkromnom znaleckom posudku č. 7/2012 vyčíslil Y. H. R.. Suma priznaná rozhodnutím odvolacieho súdu tvorila bezdôvodné obohatenie vo výške všeobecnej hodnoty nájmu určeného znaleckým posudkom za 731 dní (2 roky pred podaním žaloby) po 8,11 € denne určenej ako denná náhrada za užívanie všetkých pozemkov zapísaných v prospech žalobcov na LV č. XXXX katastrálne územie H. o výmere 1 273 m². Za obdobie „dvoch rokov spätne do podania žaloby“ považoval odvolací súd časové obdobie od 02.10.2011 do 01.10.2013, čo je 731 dní, keďže žaloba na Okresný súd Zvolen bola podaná 02.10.2013 (rok má 365 dní, rok 2012 bol priestupným rokom s počtom 366 dní). Úroky z omeškania priznal odvolací súd žalobcom od dátumu, kedy sa žalovaný dostal do omeškania s plnením tej ktorej časti dlhu.

5.1 Zamietajúci výrok č. V. sa vzťahoval k časti istiny 8,11 € bezdôvodného obohatenia vo výške obvyklého nájomného za deň 02.10.2013 a úrokov z omeškania za určité obdobie a vyššou sadzbu než vyplýva z výroku rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/117/2017.

6. Odvolací súd osobitne upozornil, že nie všetky nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXXX katastrálne územie H. podliehajú režimu zákona č. 66/2009 Z. z. z dôvodu, že parcela J. č. XXXX/XXX zastavané plochy a nádvoria o výmere XXX m² nebola predmetom vyvlastňovacieho konania pre I. stavbu H. - západ, predmetom vyvlastnenia v roku 1985 pre účely výstavby sídliska H. - H. boli len parcely J. č. XXXX/XXX, XXXX/XXX, XXXX/XXX, XXXX/XXX a XXXX/XXX, preto len tieto podliehajú režimu zákona č. 66/2009 Z. z., keďže sa na nich nachádzajú odstavné plochy pre osobné motorové vozidlá, chodníky pre peších a verejná zeleň. Parcela J. č. XXXX/XXX nebola predmetom konania o určenie vlastníckeho práva vedeného na Okresnom súde Zvolen pod sp. zn. 17C/43/2011. Rozsudkom Okresného súdu Zvolen z 29.09.2011 v spojení s opravným uznesením z 27.10.2011 určil Okresný súd Zvolen, že navrhovateľ 1/ M. B., nar. XX.XX.XXXX, navrhovateľ 2/ W. B., nar. XX.XX.XXXX, navrhovateľka 3/ H. I., nar. XX.XX.XXXX a navrhovateľka 4/ H. B., nar. XX.XX.XXXX sú každý v podiele X/X k celku podielovými spoluvlastníkmi tej časti nehnuteľnosti vedenej v pozemkovej knihe katastrálne územie H. v zápisnici č. XXX, parcely č. XXXX roľa A. O. (zapísanej na LV č. X katastrálne územie H. ako parcely registra „C“ č. XXXX/XX, XXXX/XX, XXXX/XX v prospech žalovaného B. H.), ktorá zodpovedá geometrickým plánom Y. S. O. z 09.09.2010 k vytvoreným parcelám registra „C“ č. XXXX/XXX o výmere XXX m², č. XXXX/XXX o výmere XXX m², č. XXXX/XXX o výmere XX m², č. XXXX/XXX o výmere XXX m² a č. XXXX/XXX o výmere XXX m². Podľa dôvodov rozhodnutia Okresného súdu Zvolen sp. zn. 17C/43/2011 sa na Okresnom súde Zvolen viedlo v minulosti konanie sp. zn. 13C/193/1994, v ktorom rozsudkom z 2. mája 1996 určil súd vlastnícke právo k pozemnoknižnej parcele č. XXXX U. A. O. zapísanej v zápisnici č. XXX pozemkovej knihy pre katastrálne územie H. v prospech H. B. v X/X a M. B. a W. B. v X/X, avšak správa katastra vlastnícke právo žalobcov z konania sp. zn. 13C/193/1994 na základe rozhodnutia súdu do katastra nehnuteľností nezapísala z dôvodu, že výrok rozsudku Okresného súdu Zvolen sp. zn. 13C/193/1994 nebol súladný s doloženým geometrickým plánom a listina nevychádzala z údajov katastra nehnuteľností. Na pozemnoknižnej parcele č. XXXX U. A. O. bola realizovaná stavba sídliska H. - H. a nehnuteľnosti boli zapísané do vlastníctva mesta H.. Žalobcovia v konaní sp. zn. 17C/43/2011 si odvodzovali vlastnícke právo k nehnuteľnostiam, ktoré boli predmetom určenia vlastníckeho práva v tomto konaní od rozhodnutia Štátneho notárstva vo Zvolene sp. zn. D 719/91 po nebohej X. B., od osvedčenia o dedičstve sp. zn. D 1601/99 po W. B., od osvedčenia o dedičstve sp. zn. D 766/97 po nebohej H. B. a od osvedčenia o dedičstve sp. zn. D 398/2000 po nebohom W. B., ktorý nadobudol vlastnícke právo k časti pozemku už na základe osvedčenia o dedičstve sp. zn. D 766/97. Skutočnosti predchádzajúce zápisu vlastníckeho práva žalobcov v tomto konaní k nehnuteľnostiam, za užívanie ktorých požadovali od žalovaného náhradu, považoval odvolací súd za dôležité pre právne posúdenie veci, či žalobcom vznikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia podľa § 451 a nasledujúce Občianskeho zákonníka alebo nárok na náhradu za vecné bremeno podľa zákona č. 66/2009 Z. z., ako aj z dôvodu námietky premlčania vznesenej žalovaným, ktorý plynutie premlčacej doby odvíjal od účinnosti zákona č. 66/2009 Z. z. od 01.07.2009.

7. Okresný súd uskutočnil vo veci ohliadku nehnuteľností na mieste samom, pri ktorej zistil, že na parcele č. J. XXXX/XXX sa nachádza verejná zeleň a časť parcely je oplotená ako cvičisko pre psov. Za dôkaz o užívaní parcely J. č. XXXX/XXX žalovaným odvolací súd považoval návrh zmluvy o nájme pozemku z roku 2002 doručený žalobcom, v ktorom navrhovalo mesto Zvolen žalobcom uzavretie nájmovej zmluvy ku všetkým parcelám zapísaným na LV č. XXXX za obdobie od 01.07.2012 na dobu neurčitú a faktúru č. XXXXXXXX zo 07.09.2012 o tom, že mestu Zvolen vyfakturoval dodávateľ cenu za vybudovanie ohrady výbehu cvičiska psov na D. ulici vo H..

8. Po zistení, že pozemky žalobcov sa nachádzajú v obytnej zástavbe a svojím charakterom, tvarom a umiestnením sú určené na užívanie neobmedzenému okruhu užívateľov (všetky parcely zapísané na LV č. XXXX, teda tie, ktoré podliehajú režimu zákona č. 66/2009 Z. z., aj parcela č. J. XXXX/XXX, na ktorej nie je stavba, ktorá by prešla do majetku obce podľa zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí, ale je na nej zriadená verejná zeleň a sčasti cvičisko pre psov, ktoré tiež slúži k neobmedzenému počtu potencionalných užívateľov) odvolací súd uzavrel, že ak sa podľa zákona č. 66/2009 Z. z. usporadúvajú vlastnícke vzťahy k pozemkom nielen pod stavbami, ktoré prešli do vlastníctva obce podľa zákona o majetku obcí, ale aj k pozemkom, na ktorých je zriadená verejná zeleň, ak táto verejná zeleň prešla do vlastníctva obce podľa osobitného predpisu, je potrebné žalobcom prisúdiť rovnakú výšku náhrady za

obmedzenie ich vlastníckeho práva za všetky pozemky v súlade s § 128 ods. 2 Občianskeho zákonníka, a to aj keď verejná zeleň zriadená na parcele č. J. XXXX/XXX neprešla do majetku obce podľa zákona č. 138/1991 Zb. z dôvodu, že sa tieto parcely nachádzajú na rovnakom mieste a slúžia totožnému účelu. Parcelu č. J. XXXX/XXX užíval v rozhodnom období žalovaný bez právneho dôvodu, ostatné parcely J. č. XXXX/XXX, XXXX/XXX, XXXX/XXX, XXXX/XXX a XXXX/XXX na základe zákona. Odvolací súd vyslovil názor, že užívaním týchto parciel vo vlastníctve žalobcov získal žalovaný na ich úkor bezdôvodné obohatenia plnením bez právneho dôvodu podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka so zdôraznením, že u parcely J. č. XXXX/XXX to platí bezvýhradne a u parciel užívaných na základe zákona č. 66/2009 Z. z. nie je dôvod na bezplatné užívanie pozemkov.

9. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 30. novembra 2020 sp. zn. 8Cdo/17/2019 rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 25. apríla 2018 sp. zn. 17Co/117/2017 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Podľa dôvodov rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 8Cdo/17/2019 dovolateľ - žalovaný konkretizoval právnu otázku, pri riešení ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu tak, „či vlastník pozemku, na ktorom viazne zákonné vecné bremeno v zmysle zákona č. 66/2019 Z. z. (správne zákon č. 66/2009 - poznámka odvolacieho súdu) má nárok na primeranú náhradu za nútené obmedzenie vlastníckeho práva aj opakovane za určitý časový úsek až do usporiadania vlastníckych vzťahov spôsobom týmto zákonom predpokladaným“, keď vyslovil názor, že náhradu za nútené obmedzenie vlastníckeho práva je možné priznať aj opakovane za určitý časový úsek až do usporiadania vlastníckych vzťahov, z ktorého potom vyvodil záver o nedôvodne vznesenej námietke premlčania. Dovolateľ tvrdil, že finančná náhrada je jednorazová, nemá charakter opakujúceho sa plnenia. Žalovaný namietal, že sa odvolací súd riešením uvedenej právnej otázky odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, za ktorú označil rozsudok NS SR sp. zn. 3Cdo/49/2014 zo 14. apríla 2016 a rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 227/2012. K tej časti rozhodnutia odvolacieho súdu, v ktorom konštatoval, že mu nie je známe rozhodnutie najvyššieho súdu, ktoré by meritórne riešilo náhradu za vecné bremeno vzniknuté podľa zákona č. 66/2009 Z. z. dovolací súd poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 26. augusta 2019 sp. zn. 2Cdo/194/2019 [správne sp. zn. 2Cdo/194/2018 (vydané po rozhodnutí Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/117/2017 z 25. apríla 2018) - poznámka odvolacieho súdu], v ktorom sa najvyšší súd zaoberá aj správnosťou vyriešenia právnej otázky, „či vlastník pozemku, na ktorom viazne zákonné vecné bremeno v zmysle zákona č. 66/2019 Z. z. (správne má byť zákon č. 66/2009 - poznámka odvolacieho súdu), má nárok na primeranú náhradu za nútené obmedzenie vlastníckeho práva vo forme pravidelných platieb primeranej náhrady počas trvania núteného obmedzenia vo výške ročného úžitku, ktorý sa viaže k tej časti nehnuteľnosti, v ktorej sa vlastníctvo obmedzuje a či existuje ustanovenie všeobecne záväzného právneho predpisu, ktoré by bránilo považovať náhradu za obmedzenie vlastníckych práv zákonným vecným bremenom podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z. vo forme opakujúceho sa plnenia“ a následne uviedol, že obdobnú dovolaciu otázku už najvyšší súd riešil v rozsudku z 24. marca 2015 sp. zn. 7Cdo/26/2014, ako aj v rozsudku zo 14. apríla 2016 sp. zn. 3Cdo/49/2014, ktoré sa týkali priznávania primeranej náhrady za zriadenie vecného bremena podľa zákona č. 182/1993 Z. z. a že vyslovený právny názor je plne prijateľný a použiteľný aj na priznávanie primeranej náhrady za zriadenie vecného bremena podľa zákona č. 66/2009 Z. z. z dôvodu, že aj obmedzenie vlastníckeho práva podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z. patrí k tzv. legálnym (zákonným) bremenám, čiže k verejnoprávnym obmedzeniam vlastníckeho práva, čo sa významne približuje k obmedzeniu vlastníckeho práva zakotveného v zákone č. 182/1993 Z. z. I v prípade zriadenia vecného bremena podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z. je primeraná náhrada namiesto určenej podľa všeobecných zásad upravujúcich inštitút vecného bremena determinovaná proporcionalitou a vyvažovaním hodnoty vlastníckeho práva a hodnoty verejného záujmu. Ak judikatúra najvyššieho súdu akceptovaná ústavným súdom dospela k záveru, že právo na náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva podľa § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z. z. vzniklo ex lege jednorázovo tomu, kto bol vlastníkom zaťaženého pozemku ku dňu účinnosti tohto zákona, nemôže byť tomu inak ani pri zriadení vecného bremena podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z. Už v rozhodnutí sp. zn. 3Cdo/49/2014 najvyšší súd konštatoval, že finančná náhrada za zriadenie vecného bremena podľa § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z. z. je majetkovým právom osoby, ktorá je povinným subjektom z vecného bremena. Predmetné vecné bremeno vzniká „in rem“, vzťahuje sa na každého vlastníka zaťaženého pozemku bez ohľadu na spôsob zmeny vlastníctva. Finančná náhrada za vznik vecného bremena je jednorazová, nemá charakter opakovaného plnenia. Podstatu predmetného názoru považoval za „ústavne udržateľný“ aj ústavný súd v rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 227/2012.

10. Dovolací súd v uznesení sp. zn. 8Cdo/17/2019 konštatoval, že sa odvolací Krajský súd v Banskej Bystrici pri riešení otázky charakteru finančnej náhrady za obmedzenie vlastníckeho práva vecným bremenom vzniknutým podľa zákona č. 66/2009 Z. z. odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu vyjadrenej vo vyššie uvedených rozhodnutiach, preto je dovolanie žalovaného nielen prípustné, ale aj dôvodné. Dovolací súd upozornil, že proti rozhodnutiu najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/194/2019 (opäť nesprávne uvedená sp. zn., správne sp. zn. 2Cdo/194/2018 - poznámka dovolacieho súdu) bola podaná ústavná sťažnosť, ktorú Ústavný súd SR uznesením z 28.10.2020 sp. zn. IV. ÚS 539/2020-21 odmietol a vo vzťahu k dovolacom konaní riešenej otázke uviedol: „Keďže z ústavného hľadiska niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého uznesenia najvyššieho súdu z pohľadu námietky sťažovateľa o nesprávnej a arbitrárnej aplikácii použitej právnej úpravy zasahujúcej do jeho majetkových práv, ústavný súd ústavnú sťažnosť v časti namietaného porušenia základných práv upravených čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením najvyššieho súdu odmietol v súlade s § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú“.

11. Žalobcovia napadli uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. novembra 2020 sp. zn. 8Cdo/17/2019 ústavnou sťažnosťou, ktorú Ústavný súd Slovenskej republiky uznesením z 30. septembra 2021 sp. zn. III. ÚS 537/2021-20 odmietol v časti namietajúcej porušenie práv žalobcov rozhodnutím dovolacieho súdu v rozpore s ustanovením § 422 ods. 1 písm. a) a ods. 2 C. s. p. a s ustanovením § 447 písm. c) Civilného sporového poriadku ako zjavne neopodstatnenú a v časti namietajúcej porušenie práv sťažovateľov zrušujúcim (kasačným) rozhodnutím dovolacieho súdu ako neprípustnú s odôvodnením, že sťažovatelia spochybňujú vecné (meritórne) posúdenie vecí a nesúhlasia s právnym názorom najvyššieho súdu, že odvolací súd sa pri vydaní svojho rozhodnutia odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu podľa názoru ústavného súdu nie je rozhodnutím spôsobilým výrazne a už nezvratným (nereparovateľným) spôsobom zasiahnuť do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou garantovaných základných práv alebo slobôd sťažovateľov, z tohto dôvodu ústavnému súdu chýba v konaní o ústavnej sťažnosti napádajúcej kasačné rozhodnutie dovolacieho súdu právomoc poskytnúť sťažovateľom ochranu nimi označeným právam. K právnej otázke, či vlastník pozemku, na ktorom viazne zákonné vecné bremeno v zmysle zákona č. 66/2009 Z. z. má nárok na primeranú náhradu za nútené obmedzenie vlastníckeho práva aj opakovane sa Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. III. ÚS 537/2021 nevyjadril.

12. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 30. novembra 2020 sp. zn. 8Cdo/17/2019 zrušil rozsudok dovolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie podľa § 449 ods. 1 C. s. p.

12.1 Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 C. s. p.).

13. Po rozhodnutí dovolacieho súdu uznesením sp. zn. 8Cdo/17/2019 a rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky uznesením sp. zn. III. ÚS 537/2021 doručili žalobcovia odvolaciemu súdu dňa 11.11.2021 písomné vyjadrenie, v ktorom s názorom najvyššieho súdu vyslovenom v uznesení sp. zn. 8Cdo/17/2019 vyjadrili nesúhlas, poukázali na dlhodobú rozhodovaciu prax súdov v danej právnej otázke, kde súdy priznávali vlastníkom pozemkov opakovanú náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva podľa zákona č. 66/2009 Z. z. a dožadovali sa toho, aby odvolací súd napriek vyslovenú právnemu názoru najvyššieho súdu v zrušujúcom uznesení žalobe v plnom rozsahu vyhovel a žalobcom priznal plnú náhradu za obmedzenie ich vlastníckych práv.

14. Konanie na súde prvej inštancie začalo 02.10.2013 za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku a v poradí druhým rozsudkom rozhodol súd prvej inštancie už za účinnosti Civilného sporového poriadku. Odvolací súd v súlade s § 470 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku pri prejednaní veci postupoval podľa ustanovení Civilného sporového poriadku z dôvodu, že sa tento nový procesnoprávny predpis v zmysle jeho prechodných ustanovení aplikuje aj na konania začaté pred jeho účinnosťou. Funkčne príslušným súdom na prejednanie odvolania podľa § 34 C. s. p. je odvolací súd. Odvolací súd je podľa § 379 viazaný rozsahom odvolania okrem prípadov vymedzených v tomto zákonnom ustanovení. Viazaný je aj odvolacími dôvodmi (§ 380 C. s. p.) a skutkovým stavom podľa § 383 C. s. p. okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní. Odvolací súd podľa § 384 ods. 1 C. s. p. dopĺňa alebo opakuje dokazovanie v prípade ak má za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Skutkové zistenia súdu prvej inštancie relevantné pre rozhodnutie

vo veci považuje odvolací súd za správne. Z tohto dôvodu odvolací súd nenariadil vo veci odvolacie pojednávanie za účelom zopakovania alebo doplnenia dokazovania podľa § 385 ods. 1 C. s. p. a keďže prejednanie veci na odvolacom pojednávaní nevyžaduje ani dôležitý verejný záujem, rozhodol o odvolaní žalobcov bez nariadenia odvolacieho pojednávania a rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 388 C. s. p. čiastočne zmenil a viazaný právnym názorom dovolacieho súdu čiastočne podľa § 387 ods. 1 C. s. p. ako vecne správny potvrdil. Iba pre zjednodušenie výroku rozhodnutia znie celý výrok rozsudku odvolacieho súdu ako zmeňujúci.

15. Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom sp. zn. 17Co/117/2017 z 25. apríla 2018 vyhovel žalobe iba čiastočne. Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. 8Cdo/17/2019 nevymedzil rozsah dovolacieho prieskumu na časť vyhovujúcu a zamietajúcu žalobný nárok, rozsudok krajského súdu zrušil v celom rozsahu. Znamená to, že predmetom konania po rozhodnutí dovolacieho súdu zostali všetky nároky uplatnené žalobcami v pôvodnej žalobe a to nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia za obdobie od 02.11.2011 do 01.10.2013 vrátane, teda za 731 dní po 8,11 € za deň, ako to vyplýva zo skutkového vymedzenia nároku v texte žaloby (vydanie bezdôvodného obohatenia za dva roky späťne ku dňu podania žaloby na súd, spolu vo výške 5 936,52 €. Z tejto sumy požadovali aj úroky z omeškania odo dňa splatnosti jednotlivých čiastkových nárokov podľa § 517 ods. 2 OZ vo výške určenej nariadením vlády č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka. Aktívnu vecnú legitimáciu preukazovali žalobcovia listom vlastníctva č. XXXX pre katastrálne územie H. vyhotoveným 27.07.2012, ktorý je súčasťou znaleckého posudku Y. H. R. č. 7/2012 (č. I. 30 spisu), kde sú žalobcovia k J. parceliam č. XXXX/XXX, XXXX/XXX, XXXX/XXX, XXXX/XXX, XXXX/XXX a XXXX/XXX zapísaní ako podieloví spoluvlastníci nehnuteľností každý po X/X, uznesením Mestského zastupiteľstva vo Zvolene č. XX/XXXX z XX. marca XXXX, ktorým Mestské zastupiteľstvo vo Zvolene schválilo prenájom pozemkov od spoluvlastníkov M. B., H. I., W. B. a H. B., ktorí sú podielovými spoluvlastníkmi pozemkov vo H. - H. a to J. parciel č. XXXX/XXX, XXXX/XXX, XXXX/XXX, XXXX/XXX, XXXX/XXX (správne malo ísť o parcely č. XXXX/XXX, XXXX/XXX - poznámka odvolacieho súdu) spolu vo výmere XXX m², vo výške nájmu X,XX € za 1 m² na rok na dobu neurčitú pre nájomcu Mesto Zvolen ako užívateľa predmetných pozemkov zastavaných miestnou komunikáciou, chodníkmi a verejnou zeleňou s vyplatením finančných prostriedkov vo výške 295,04 € za užívanie pozemkov za dva roky späťne (č. I. 17 spisu) a návrhom nájomnej zmluvy č. XXX/XXXX/XX/T, podľa ktorej mali prenajímatelia M. B., H. I., W. B. a H. B. prenajať nájomcovi mestu Zvolen nehnuteľnosti - pozemky v katastrálnom území H. J. parcely č. F./XXX, XXXX/XXX, XXXX/XXX, XXXX/XXX, XXXX/XXX a XXXX/XXX (opäť nesprávne uvedené dve posledné parcelné čísla - poznámka odvolacieho súdu), ktoré sú zapísané na LV č. XXXX v katastrálnom území H. spolu vo výmere XXX m² (súčet výmery týchto parciel je XXXX m², súčet výmery XXX m² dávajú CKN parcely XXXX/XXX, XXXX/XXX, XXXX/XXX, XXXX/XXX, XXXX/XXX - poznámka odvolacieho súdu). Účel nájmu bol vymedzený: na pozemku je postavená miestna komunikácia, chodníky a verejná zeleň, ktoré sú vo vlastníctve nájomcu. Zmluva mala byť uzavretá od 01.07.2012 na dobu neurčitú.

16. Už pred rozhodnutím odvolacieho súdu rozsudkom sp. zn. 17Co/117/2017 doručil žalovaný krajskému súdu kópiu oznámenia Okresného úradu Zvolen, katastrálny odbor z 23.03.2018 o tom, že dňa 23.03.2018 bol vykonaný zápis údajov o právach k nehnuteľnostiam do operátu katastra nehnuteľností na základe záznamovej listiny - Z 177/2018 z 18. januára 2018 s textom: „Žiadosť o zápis vecného bremena v zmysle zákona č. 66/2009 Z. z. spočívajúceho v práve držby a užívania pozemkov, vrátane práva uskutočniť stavbu alebo zmenu stavby na miestnej komunikácii, verejnom osvetlení, odstavných plochách pre osobné automobily, chodníky, pre peších a verejnú zeleň D. ulica vo H. na pozemkoch registra J. parcelné číslo XXXX/XXX, XXXX/XXX, XXXX/XXX a chodníky pre peších, verejná zeleň a verejné osvetlenie vo vnútrobloku medzi obytnými budovami na ulici D. a Y. postavené na pozemku registra J. parcelné číslo XXXX/XXX“, aj výpis z LV č. XXXX katastrálne územie H. vyhotovený XX.XX.XXXX, na ktorom ako podieloví spoluvlastníci nehnuteľností už figurujú žalobca 2/ W. B. v X/X, žalobkyňa 3/ H. I. v X/X, žalobkyňa 4/ H. B. v X/X a namiesto žalobcu 1/ M. B. pod B5 je ako podielový spoluvlastník v X/X zapísaný B. B., nar. XX.XX.XXXX podľa darovacej zmluvy V XXXX/XX z 15.07.2016 a v časti C: Ďarchy už bolo zapísané vecné bremeno podľa zákona č. 66/2009 Z. z. vo vzťahu k parceliam č. XXXX/XXX, XXXX/XXX, XXXX/XXX a XXXX/XXX, na ktoré odvolací súd pre neprípustnosť novôt v odvolacom konaní neprihliadol.

16.1 Výpisom z katastra nehnuteľností odvolací súd podľa § 185 ods. 2 C. s. p. zistil, že ku dňu 15.03.2022 sú na LV č. XXXX ako podieloví spoluvlastníci J. parciel č. XXXX/XXX, XXXX/XXX, XXXX/XXX, XXXX/XXX, XXXX/XXX, XXXX/XXX, XXXX/XXX zapísaní žalobca 2/ W. B. v X/X, žalobkyňa 3/ H. I. v X/X, pod

B5 B. B., nar. XX.XX.XXXX v X/X titulom darovacej zmluvy V XXXX/XX z 15.07.2016, pod B6 D. B., nar. XX.XX.XXXX v X/X titulom darovacej zmluvy V XXXX/XXXX zo 17.05.2018 a pod B7 U. B., nar. XX.XX.XXXX v X/X podľa darovacej zmluvy V XXXX/XXXX zo 17.05.2018.

16.2 Zmeny vo vlastníckom práve k nehnuteľnostiam uskutočnené v priebehu tohto súdneho konania nemajú podľa názoru odvolacieho súdu vplyv na aktívnu vecnú legitímáciu žalobcov z dôvodu, že títo si uplatňujú nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia za obdobie od 02.10.2011 do 01.10.2013, kedy boli podielovými spoluvlastníkmi nehnuteľností, každý z nich v podiele 1/4 k celku.

17. Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. 8Cdo/17/2019 v bode 2 cituje z rozsudku súdu prvej inštancie ním zistený skutkový stav, kde okresný súd uviedol, že „žalobcovia sú podielovými spoluvlastníkmi - každý v 1/4 - nehnuteľností uvedených na LV č. XXXX katastrálne územie H. a to parcely č. XXXX/XXX, XXXX/XXX, XXXX/XXX, XXXX/XXX, XXXX/XXX, XXXX/XXX, na ktorých sa okrem parcely č. XXXX/XXX nachádzajú chodníky, resp. verejné komunikácie, teda na parcele č. XXXX/XXX sa nenachádza žiadna stavba vo vlastníctve mesta a táto nebola ani predmetom vyvlastňovacieho konania pre stavbu H. - H.. Podľa územného plánu ide o stavebný pozemok navrhnutý na stavbu parkovacieho domu“. Odvolací súd v bode 15 rozsudku sp. zn. 17Co/117/2017 osobitne zdôraznil, že verejná zeleň na parcele J. č. XXXX/XXX v zmysle vykonaných dôkazov v konaní neprešla do majetku obce podľa zákona č. 138/1991 Zb., napriek tomu parcelu J. č. XXXX/XXX žalovaný v rozhodnom období užíval bez právneho dôvodu, z tohto dôvodu aj za užívanie parcely J. č. XXXX/XXX prislúcha žalobcom náhrada za obmedzenie vlastníckeho práva podľa § 128 ods. 2 Občianskeho zákonníka z titulu bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného na úkor žalobcov. Dovolací súd na tento záver odvolacieho súdu osobitne nepoukazuje ani sa k nemu v rozhodnutí nevyjadril, i keď bol aj tento názor odvolacieho súdu odlišný od názoru vysloveného súdom prvej inštancie, ktorý uzavrel, že „čo sa týka parcely č. XXXX/XXX nebolo preukázané, že by došlo k bezdôvodnému obohateniu žalovaného na úkor žalobcov“. Odvolaciemu súdu nevytkol najvyšší súd, že na žalovaným doručené podanie 23. apríla 2018 neprihliadol, pretože na uplatnenie novôt v odvolacom konaní neboli splnené procesné podmienky podľa § 366 C. s. p.

18. Podľa § 4 ods. 1, 2 zákona č. 66/2009 Z. z., ak nemá vlastníť stavby ku dňu účinnosti tohto zákona k pozemku pod stavbou zmluvne dohodnuté iné právo, vzniká vo verejnom záujme k pozemku pod stavbou užívanému vlastníkom stavby dňom účinnosti tohto zákona v prospech vlastníka stavby právo zodpovedajúce vecnému bremenu, ktorého obsahom je držba a užívanie pozemku pod stavbou, vrátane práva uskutočniť stavbu alebo zmenu stavby, ak ide o stavbu povolenú podľa platných právnych predpisov, ktorá prešla z vlastníctva štátu na obec alebo vyšší územný celok. Podkladom na vykonanie záznamu o vzniku vecného bremena v katastri nehnuteľností je súpis nehnuteľností, ku ktorým vzniklo v prospech vlastníka stavby právo zodpovedajúce vecnému bremenu. Vlastník pozemku pod stavbou je povinný strpieť výkon práva zodpovedajúceho vecnému bremenu do vykonania pozemkových úprav v príslušnom katastrálnom území.

19. Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení z 26.08.2019 sp. zn. 2Cdo/194/2018, na ktoré poukázal aj najvyšší súd v uznesení sp. zn. 8Cdo/17/2019 uviedol, že právny názor vyslovený v rozhodnutí zo 14. apríla 2016 sp. zn. 3Cdo/49/2014 uverejnenom v Zbierke stanovísk NS SR a rozhodnutí súdov SR pod publikačným číslom 73/2016 týkajúci sa priznávania primeranej náhrady za zriadenie vecného bremena podľa § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z. z. je plne prijateľný a použiteľný aj na priznávanie primeranej náhrady za zriadenie vecného bremena podľa zákona č. 66/2009 Z. z., z dôvodu, že aj obmedzenie vlastníckeho práva podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z. patrí k tzv. legálnym (zákonným) vecným bremenám, čiže k verejnoprávnym obmedzeniam vlastníckeho práva. Jeho verejnoprávny charakter a jeho povaha nasvedčujú tomu, že sa významne približuje k obmedzeniu vlastníckeho práva zakotveného v zákone č. 182/1993 Z. z., o čom svedčí ich zhodná zákonná konštrukcia. I keď zákon č. 182/1993 Z. z. ani zákon č. 66/2009 Z. z. expressis verbis neuvádzajú, že vecné bremeno vzniká za náhradu, v zmysle rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 474/2013 je potrebné vychádzať z článku 11 ods. 4 Listiny základných práv a slobôd a v kontexte s tým aj z právnej úpravy obsiahnutej v pôvodnom ustanovení § 135c ods. 3 Občianskeho zákonníka. V rozhodnutí sp. zn. 4Cdo/89/2008 najvyšší súd už skôr uzavrel, že pri nedostatku právnej úpravy možno náhradu za vzniknuté vecné bremeno odvodiť zo všeobecne uznávaných princípov, príkazov na ochranu základných práv a slobôd, teda aj zo základného práva vlastníť a užívať majetok. Najvyšší súd výslovne v uznesení sp. zn. 2Cdo/194/2018 uviedol, že tak ako náhrada za zriadenie vecného bremena podľa § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z. z. je jednorazová a nemá charakter opakovaného plnenia, pretože

vecné bremeno podľa tohto zákona vzniká „in rem“ a vzťahuje sa na každého vlastníka zaťaženého pozemku bez ohľadu na spôsob zmeny vlastníctva „je tomu tak aj pri zriadení vecného bremena podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z., ktorého rozsah je určiteľný už pri jeho vzniku“.

20. V zbierke stanovísk NS SR a rozhodnutí súdov SR je pod publikačným číslom 76/2016 uverejnené uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31.03.2016 sp. zn. 3Cdo/12/2016, v zmysle ktorého postup súdu nižšej inštancie spočívajúci v nerešpektovaní záväzného právneho názoru vysloveného v zrušujúcom uznesení súdu vyššej inštancie a to len na základe vlastného uváženia je neprípustným postupom, ktorý narúša princíp právnej istoty. Najvyšší súd vysvetlil, že právna teória i súdna prax rozoznávajú dva základné typy záväznosti rozhodnutí najvyššieho súdu a to na jednej strane záväznosť precedenčnú alebo judikatúrnu (v inej než prejednávanej, skutkovo a právne obdobnej veci), na druhej strane záväznosť kasačnú alebo inštančnú (v tej istej priamo prejednávanej veci). Pre precedenčnú záväznosť je typické aj to, že pri nej existuje možnosť súdu nižšieho stupňa nepodriaďiť sa právnomu názoru vyššieho stupňa vtedy, keď - reflektujúc právne závery vyššieho súdu vyslovené v inej právnej veci - náležite, v dobrej viere vysvetlí svoj právny odklon, predostrie svoje konkurujúce úvahy a začne s rozhodnutím vyššieho súdu zmysluplný dialóg, v rámci ktorého polemizuje s právnymi názormi vyššieho súdu a vysvetlí, prečo svoj právny názor považuje za lepšie zodpovedajúci podstate prejednávanej veci. Účinky kasačnej záväznosti sú výrazne iné. Požiadavky na reflektovanie právneho názoru najvyššieho súdu zaujaté v tej istej právnej veci a vyjadrené v jeho zrušujúcom rozhodnutí sú pri následnom rozhodovaní odvolacieho súdu výrazne prísnejšie než v prípade precedenčnej (judikatúrnej) záväznosti. Pre konanie po zrušení rozhodnutia dovolacím súdom platí bezvýnimočne zásada viazanosti a podriadenosti nižšieho súdu (odvolacieho alebo prvostupňového) právnym názorom vysloveným dovolacím súdom. Kasačná (inštančná) záväznosť môže byť reflektovaná len bezpodmienečným rešpektovaním rozhodnutia najvyššieho súdu.

21. Odvolací súd v plnej miere rešpektuje kasačnú záväznosť rozhodnutia najvyššieho súdu a ním vyslovený právny názor k právnej otázke, pri riešení ktorej sa podľa názoru dovolacieho súdu odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ktorá bola formulovaná tak, či vlastník pozemku, na ktorom viazne zákonné vecné bremeno v zmysle zákona č. 66/2019 Z. z. (správne zákon č. 66/2009 Z. z. - poznámka odvolacieho súdu) má nárok na primeranú náhradu za nútené obmedzenie vlastníckeho práva aj opakovane za určitý časový úsek až do usporiadania vlastníckych vzťahov spôsobom týmto zákonom predpokladaným alebo len na jednorazovú.

22. Ak k názoru odvolacieho súdu, že náhrada za obmedzenie vlastníckeho práva prináleží žalobcom podľa § 128 ods. 2 Občianskeho zákonníka aj za užívanie parcely CKN č. XXXX/XXX žalovaným, na ktorú sa režim zákona č. 66/2009 Z. z. nevzťahuje z dôvodu, že verejná zeleň na tejto parcele neprešla do majetku obce podľa zákona č. 138/1991 Zb. [a to v súlade s rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/89/2008 z 21. decembra 2009 (na ktoré odkazuje aj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26. augusta 2019 sp. zn. 2Cdo/194/2018 v bode 41), uznesením z 31.01.2011 sp. zn. 4Cdo/52/2009] a najvyšší súd v uznesení sp. zn. 8Cdo/17/2019 nevytkol odvolaciemu súdu nesprávne právne posúdenie nároku žalobcov na vydanie bezdôvodného obohatenia vo vzťahu k J. parcele č. XXXX/XXX, vníma odvolací súd rozhodnutie sp. zn. 8Cdo/17/2019 tak, že nesprávny bol iba jeho právny záver k charakteru náhrady za obmedzenie vlastníckeho práva podľa zákona č. 66/2009 Z. z., ktorú nepovažoval za jednorazovú, na ktorú vzniká vlastníkovi pozemku nárok dňom účinnosti zákona, ale ako možnú opakujúcu sa a že závery krajského súdu k nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia za žalované obdobie ohľadne parcely J. č. XXXX/XXX sú v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyššieho súdu (rozhodnutím najvyššieho súdu sp. zn. 4Cdo/89/2008, 4Cdo/52/2009), keď podľa judikátu R 71/2018 sa za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu môže považovať aj jednotlivé nepublikované rozhodnutie, pokiaľ neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali. Názor vyslovený v rozhodnutí sp. zn. 4Cdo/89/2008 akceptoval Najvyšší súd SR v uznesení sp. zn. 2Cdo/194/2018, aj v uznesení sp. zn. 8Cdo/17/2019 (keď doslovné pasáže z uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/194/2018 cituje).

23. Odvolací súd v súlade s právnym názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyjadrenom v rozhodnutí sp. zn. 3Cdo/49/2014, uznesením sp. zn. 2Cdo/194/2018 a uznesením sp. zn. 8Cdo/17/2019 uzatvára, že dňom účinnosti zákona č. 66/2009 Z. z. vzniká nárok na primeranú náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva vecným bremenom zriadeným ex lege jednorazovo tomu, kto bol vlastníkom

zaťaženého pozemku ku dňu účinnosti zákona č. 66/2009 Z. z. Ide o majetkové právo osoby, ktorá je povinným subjektom z vecného bremena. Finančná náhrada za vznik vecného bremena je jednorazová, nemá charakter opakovaného plnenia.

24. Právo na náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva vecným bremenom ako právo majetkovej povahy sa premlčuje vo všeobecnej trojročnej premlčacej dobe podľa § 101 Občianskeho zákonníka.

25. Podľa § 101 OZ, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

26. Zákon č. 66/2009 Z. z. nadobudol účinnosť 1. júla 2009. Nárok na vyplatenie jednorazovej náhrady za vznik vecného bremena mohli uplatniť vlastníci pozemkov obmedzení zákonom zriadeným vecným bremenom do uplynutia trojročnej premlčacej doby podľa § 101 OZ do 01.03.2012. Žalovaný vzniesol v konaní námietku premlčania s poukazom na dátum podania žaloby až dňa 02.10.2013, ku ktorej zaujal súd prvej inštancie názor, že žalobcovia sa nedomáhali náhrady za zriadenie vecného bremena vo forme jednorazovej finančnej náhrady a keby aj, tento nárok by nemohol byť priznaný z dôvodu žalovaným vznesenej námietky premlčania.

26.1 Odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie uvádza, že žalobcovia si nárok na priznanie jednorazovej náhrady za vznik vecného bremena podľa zákona č. 66/2009 Z. z. v tomto konaní neuplatnili, hoci im tento nárok vznikol napriek tomu, že v katastri nehnuteľností neboli ku dňu účinnosti zákona č. 66/2009 Z. z. zapísaní ako podieloví spoluvlastníci J. parcel č. XXXX/XXX, XXXX/XXX, XXXX/XXX, XXXX/XXX a XXXX/XXX. Zo spisu sp. zn. 17C/43/2011 súd prvej inštancie zistil, že vlastnícke právo k týmto parceliam svedčalo žalobcom na základe právnej postupnosti po svojich predkoch H. B., M. B. a W. B., v prospech ktorých určil Okresný súd Zvolen vlastnícke právo už v konaní sp. zn. 13C/193/1994 rozsudkom z 2. mája 1996 a ich vlastnícke právo k totožným nehnuteľnostiam nemohlo byť zapísané len z dôvodu, že rozhodnutie Okresného súdu Zvolen sp. zn. 13C/193/1994 nevychádzalo z aktuálnych údajov katastra nehnuteľností o číslach parcel zapísaných v registri „C“. U. Okresného súdu Zvolen sp. zn. 17C/43/2011, ktorým bolo opätovne určené vlastnícke právo žalobcov k nehnuteľnostiam parcelného čísla J. XXXX/XXX, XXXX/XXX, XXXX/XXX, XXXX/XXX a XXXX/XXX v katastrálnom území H. nemá konštitutívne účinky len deklaruje existujúci stav, že vlastnícke právo k dotknutým nehnuteľnostiam patrí žalobcom na základe dedičskej postupnosti po pôvodných vlastníkoch parcely č. XXXX U. A. O. zapísanej v pozemkovej knihe katastrálne územie H. v zápisnici č. XXX. Na tomto závere nič nemení zápis vlastníckeho práva žalovaného k dotknutým parceliam na LV č. X až do právoplatnosti rozsudku Okresného súdu Zvolen sp. zn. 17C/43/2011 z dôvodu, že zápis v katastri nehnuteľností má len evidenčný charakter a jeho údaje o právach k nehnuteľnostiam sú hodnoverné, ak sa nepreukáže opak [§ 70 ods. 1 zákona č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon)] v konaní sp. zn. 17C/43/2011 sa preukázala nesprávnosť zápisu vlastníckeho práva žalovaného k parceliam zapísaným na LV č. XXXX katastrálne územie H..

26.2 Žalobcami uplatnený nárok na priznanie náhrady za obmedzenie vlastníckeho práva vo vzťahu k parceliam č. J. XXXX/XXX, XXXX/XXX, XXXX/XXX, XXXX/XXX a XXXX/XXX nie je možné žalobcom priznať pre dôvodne vznesenú námietku premlčania žalovaným.

27. Žalovaný v priebehu celého konania tvrdí, že stavby na pozemkoch zapísaných na LV č. XXXX katastrálne územie H., okrem parcely č. XXXX/XXX, prešli do vlastníctva obce podľa zákona č. 138/1991 Zb., z tohto dôvodu sa na ne vzťahuje režim zákona č. 66/2009 Z. z. Súdmi nižšej inštancie ustálený skutkový stav nerozporuje žalovaný ani v dovolaní. Vzhľadom na to, že Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil len rozsudok krajského súdu stále platí, že novoty v odvolacom konaní sú prípustné len za splnenia zákonných podmienok uvedených v § 366 C. s. p. Zmena skutkového stavu ku dňu rozhodnutia odvolacieho súdu zistená nebola.

28. Odvolací súd vychádzajúc zo skutkového stavu ustáleného v prvoinštančnom konaní v súlade s § 383 C. s. p. uvádza, že podľa zistenia súdu prvej inštancie vykonanými dôkazmi sa na parcele J. č. XXXX/XXX v rozhodnom období od 02.10.2011 do 01.10.2013 nachádzala verejná zeleň a cvičisko pre psov, ktoré slúžili obyvateľom mesta Zvolen a ich nerušené užívanie obyvateľmi mesta zabezpečovalo mesto Zvolen kosením a vybudovaním ohrady pre cvičisko psov, o čom svedčí výpoveď žalovaného a ním predložená faktúra č. XXXXXXXX zo dňa 07.09.2012, ktorou mestu Zvolen vyfakturoval dodávateľ cenu za vybudovanie ohrady na D. ulici vo H..

29. Nárok na vyplatenie náhrady za obmedzenie vlastníckeho práva vo vzťahu k parcele J. č. XXXX/XXX uplatnený za obdobie od 02.10.2011 do 01.10.2013 nie je možné považovať za premlčaný. Na tento nárok sa nevzťahuje režim zákona č. 66/2009 Z. z., ale právna úprava § 128 ods. 2 OZ v spojení s § 451 ods. 2 OZ a § 107 OZ. Žalovanému vzniklo na úkor žalobcov bezdôvodné obohatenie ako majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, pretože právny dôvod na užívanie parcely J. č. XXXX/XXX žalovaný nepreukázal. Za bezdôvodné obohatenie získané plnením bez právneho dôvodu sa považuje aj hodnota, o ktorú nedošlo k zníženiu majetkových hodnôt obohateného, ku ktorému by inak došlo (napríklad v prípade platenia nájmu).

30. Žalobcovia za účelom určenia výšky bezdôvodného obohatenia predložili v súdnom konaní znalecký posudok č. 7/2012 Y. H. R., ktorý vyčíslil všeobecnú hodnotu nájmu pozemkov na X,XXX € za 1 m² za rok u konkrétnych parciel zapísaných v prospech žalobcov na LV č. XXXX katastrálne územie H.. Odvolací súd už v rozsudku sp. zn. 17Co/117/2017 ustálil, že primeraná náhrada za obmedzenie vlastníckeho práva môže zodpovedať výške bezdôvodného obohatenia rovnajúcej sa obvyklému nájomnému za prenájom porovnateľných pozemkov. Tento názor uplatnil odvolací súd vo vzťahu k pozemkom, na ktorých viazlo zákonné vecné bremeno aj vo vzťahu k parcele č. J. XXXX/XXX. Iný podklad pre výpočet výšky primeranej náhrady žalovaný nepredložil, hoci už v písomnom podaní z 22.04.2014 tvrdil, že mesto Zvolen disponuje znaleckým posudkom č. 55/2012 z 11.12.2012 vypracovaným znalkyňou z odboru stavebníctvo Y. X. J. vo veci stanovenia všeobecnej hodnoty vecného bremena zriadeného v zmysle zákona č. 66/2009 Z. z., kde bola ročná odplata určená sumou 1,- € za 1 m². Odvolací súd považuje za správny postup súdu prvej inštancie, ktorý návrh žalovaného na nariadenie ďalšieho znaleckého dokazovania pre určenie výšky bezdôvodného obohatenia zamietol; aj podľa názoru odvolacieho súdu pre vyčíslenie výšky bezdôvodného obohatenia postačuje znalecký posudok Y. R., ktorý sa podľa § 209 C. s. p. považuje ako súkromný znalecký posudok za dôkazný prostriedok. Po nadobudnutí účinnosti Civilného sporového poriadku doplnil znalec Y. H. R. k znaleckému posudku č. 7/2012 vyhlásenie v zmysle § 209 ods. 2 C. s. p., že si je vedomý následkov vedome nepravdivého znaleckého posudku.

31. V zmysle záverov znaleckého posudku č. 7/2012 znalca Y. H. R. je všeobecná hodnota nájmu pozemku parcelného čísla J. č. XXXX/XXX určená sumou 2,324 € za 1 m² na rok, čo za rok pri výmere XXX m² činí 815,72 €. Prepočtom ročného nájomného 815,72 € spôsobom 815,72 € : 365 dní v roku je možné dospieť k sume hodnoty všeobecného nájmu tohto pozemku na jeden deň hodnotou 2,23 €.

31.1 Nároky na vydanie bezdôvodného obohatenia rozčlenili žalobcovia v pôvodnej žalobe aj v úprave žaloby na tri sumy pre účely uplatnenia si úrokov z omeškania. V konaní preukázali, že žalovaného vyzvali na vydanie bezdôvodného obohatenia za obdobie od 1. augusta 2010 do 1. augusta 2012 výzvou z 26.07.2012, ktorej doručenie žalovaný v konaní nepoprel. Ak bola zásielka žalobcov odoslaná žalovanému 3. augusta 2012, pri plynutí určitej lehoty na doručenie a výzve na plnenie v rozsahu žalobcami určených 7 dní je možné akceptovať tvrdenie žalobcov, že ku dňu 14. augusta 2012 bol žalovaný v omeškaní s časťou uplatneného nároku. Ďalšou časťou peňažného dlhu za obdobie od 2. augusta 2012 sa nemohol žalovaný dostať do omeškania dňom nasledujúcim po doručení žaloby na súd, ako to tvrdia žalobcovia. Doručená žaloba nahrádza výzvu na plnenie podľa § 563 Občianskeho zákonníka (ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa potom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal). Žaloba v tejto veci bola žalovanému doručená až 11. apríla 2014. Dňom nasledujúcim po doručení žaloby 12. apríla 2014 vznikla žalovanému povinnosť plniť a do omeškania so splnením dlhu vzniknutého za obdobie od 2. augusta 2012 sa žalovaný mohol dostať až dňom 13. apríla 2014.

31.2 Ďalším dôvodom pre požadovanie odlišnej výšky úrokov z omeškania žalobcami bola zmena úrokov z omeškania určených nariadením vlády č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka s účinnosťou od 1. februára 2013.

32. Podľa § 10c nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. (Prechodné ustanovenie k úprave účinnej od 1. februára 2013), ak záväzkový vzťah vznikol pred 1. februárom 2013, výška úrokov z omeškania sa riadi podľa predpisov účinných k 31. januáru 2013 aj za dobu omeškania po 31. januári 2013. Výška úrokov z omeškania bola do 31.01.2013 v § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. určená na „o 8 percentuálnych bodov vyššia“, ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. Od 01.02.2013 klesli na „o 5 percentuálnych bodov vyššie“, ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky.

33. Bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného za užívanie parcely J. č. XXXX/XXX vznikalo každým dňom užívania tejto nehnuteľnosti. Závazok na vydanie bezdôvodného obohatenia za obdobie od 2. augusta 2012 do 31. januára 2013 tak v zmysle § 10c vládneho nariadenia č. 87/1995 Z. z. vznikol denne a rovnako aj za obdobie od 1. februára 2013 do 1. októbra 2013. Výška úrokov z omeškania za obdobie od 2. augusta 2012 do 31. januára 2013 sa potom určuje podľa § 3 vládneho nariadenia č. 87/1995 Z. z. v znení účinnom do 31.01.2013 a za obdobie od 01.02.2013 do 01.10.2013 vo výške určenej týmto vládny nariadením v znení účinnom od 01.02.2013.

34. Za obdobie od 02.10.2011 do 01.08.2012 vznikol žalobcom nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia za 305 dní (rok 2011: október 30 dní, november 30 dní, december 31 dní, rok 2012: január 31 dní, február 29 dní, marec 31 dní, apríl 30 dní, máj 31 dní, jún 30 dní, júl 31 dní, august 1 deň) vo výške 680,15 € (305 dní x denná sadzba všeobecnej hodnoty nájmu za 1 m² 2,23 € = 680,15 €).

34.1 Za obdobie od 02.08.2012 do 31.01.2013 je výška bezdôvodného obohatenia za 183 dní (rok 2012: august 30 dní, september 30 dní, október 31 dní, november 30 dní, december 31 dní, rok 2013: január 31 dní) sadzbou 2,23 € na deň 408,09 €.

34.2 Za obdobie od 01.02.2013 do 01.10.2013 za 243 dní (február 28 dní, marec 31 dní, apríl 30 dní, máj 31 dní, jún 30 dní, júl 31 dní, august 31 dní, september 30 dní, október 1 deň) sadzbou 2,23 € na deň bolo bezdôvodné obohatenie vyčíslené na 541,89 €.

35. Vydania bezdôvodného obohatenia od žalovaného sa domáhajú 4 žalobcovia, ktorí v rozhodnom období pre vznik bezdôvodného obohatenia boli podielovými spoluvlastníkmi parciel vedených na LV č XXXX pre kat. úz. H. v rovnakom spoluvlastníckom podiele po X/X.

36. Podľa § 512 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ak má dlžník splniť dlh viacerým veriteľom a ak ide o deliteľné plnenie, môže každý veriteľ požadovať len svoj diel; ak inej dohody niet, je dlžník oprávnený plniť každému z veriteľov rovnaký diel.

36.1 Žalobcovia netvrdia existenciu dohody o práve žalobcov na iné ako rovnaké plnenie. V žalobe žiadali priznať 4 žalobcom celú žalovanú pohľadávku. Odvolací súd uložil žalovanému povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie v súlade s § 512 ods. 1 Občianskeho zákonníka, každému z nich po 1/4.

37. Suma bezdôvodného obohatenia za obdobie od 02.10.2011 do 01.08.2012 vo výške 680,15 € rozdelená na 4 časti je 170,03 € pre jedného žalobcu. Zo sumy bezdôvodného obohatenia za obdobie od 02.08.2012 do 31.01.2013 vo výške 408 € rovnakým výpočtom pripadá na jedného žalobcu 102,02 €. Na štyroch žalobcov bolo potrebné rozdeliť aj sumu bezdôvodného obohatenia za obdobie od 01.02.2013 do 01.10.2013 určenej výškou 541,89 €. Táto suma vydelená 4 je 135,47 €. Tieto sumy priznal odvolací súd žalobcom aj s úrokom z omeškania podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka (ak ide o omeškание s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis) vo výške určenej podľa bodu 32 odôvodnenia na 8,75 % ročne za obdobie od 14.08.2012 do zaplatenia, vo výške 8,25 % ročne za obdobie od 13.04.2014 do zaplatenia a vo výške 5,25 % ročne za obdobie od 13.04.2014 do zaplatenia. Pokiaľ sa žalobcovia domáhali zaplatenia úrokov z omeškania vo vyššej sadzbe a za dlhšie obdobie, odvolací súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.

38. Podľa § 396 ods. 1, 2 C. s. p. ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie. Ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie.

38.1 Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 C. s. p.).

38.2 Výrok tohto rozhodnutia o trovách konania sa s poukazom na ustanovenie § 396 ods. 2 a § 453 ods. 3 C. s. p. vzťahuje na trovy celého konania.

39. O nároku na náhradu trov konania rozhodol odvolací súd podľa § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 2 C. s. p. podľa pomeru úspechu strán vo veci.

39.1 Podľa rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. apríla 2004 sp. zn. 1MCdo/1/2004 uverejneného v Zbierke stanovísk NS SR a rozhodnutí súdov SR pod publikačným číslom 34/2005

„procesný úspech žalobcu v časti týkajúcej sa celej žalovanej pohľadávky a jeho neúspech iba v príslušenstve žalovanej pohľadávky (v úrokoch z omeškania) nemožno v odôvodnených prípadoch (pri rozhodovaní o náhrade trov konania) považovať za „neúspech v pomerne nepatrnej časti“ podľa ustanovenia § 142 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku, ale za „čiastočný úspech“ v zmysle ustanovenia § 142 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku“. Odôvodnenosť takýchto prípadov je podľa dôvodov tohto rozhodnutia potrebné posudzovať nielen z pohľadu toho, čo je v predmete konania hlavné a čo sprevádzajúce, ale tiež pomerom priznanej žalovanej pohľadávky a nepriznaného „príslušenstva“ v čase rozhodovania.

39.2 Aplikujúc judikát R 34/2005 pre účely výpočtu pomeru úspechu strán v spore vypočítal odvolací súd pomer úspechu strán v spore spomerovaním pohľadávky na istine a úrokoch z omeškania požadovaných žalobcami v konaní s priznanou istinou a úrokmi z omeškania vypočítanými ku dňu rozhodnutia odvolacieho súdu dňom 23.03.2022 (keďže vyčísliť úroky „do zaplatenia“ nie je možné, kým pohľadávka zaplatená nie je).

39.3 Žalobcovia sa v konaní domáhali zaplatenia sumy 5 936,52 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 2 473,55 € od 14.08.2012 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 8,5 % ročne zo sumy 1 484,13 € od 03.10.2013 do zaplatenia a s úrokom z omeškania vo výške 5,5 % ročne zo sumy 1 978,84 € od 03.10.2013 do zaplatenia.

39.4 Úroky z omeškania zo sumy 2 473,55 € od 14.08.2012 do 23.03.2022 (rozhodnutie odvolacieho súdu) sadzbou 8,75 % predstavujú 2 080,74 €. Úroky z omeškania zo sumy 1 484,13 € sadzbou 8,50 % ročne od 03.10.2013 do 23.03.2022 sú 1 069,34 €. Úroky z omeškania sadzbou 5,50 % ročne zo sumy 1 978,84 € od 03.10.2013 do 23.03.2022 by činili 922,57 €. Súčet istiny 5 936,52 € a úrokov z omeškania uplatnených žalobcami v konaní do rozhodnutia odvolacieho súdu dňom 23.03.2022 sa rovná sume 10 009,17 €.

39.5 Týmto rozhodnutím priznal odvolací súd žalobcom istinu 1 630,13 € (170,03 € + 102,02 € + 135,47 €) a úroky z omeškania sadzbou 8,75 % zo sumy 170,03 € od 14.08.2012 do zaplatenia, ale pre účely výpočtu pomeru úspechu strán v spore sa úroky z omeškania vyčíslujú len do 23.03.2022 do dňa rozhodnutia odvolacieho súdu, ktoré činia 143,02 €. Úroky z omeškania sadzbou 8,25 % ročne zo sumy 102,02 € od 13.04.2014 do 23.03.2022 sú 66,91 €. Úroky z omeškania sadzbou 5,25 % ročne zo sumy 135,47 € od 13.04.2014 do 23.03.2022 sa rovnajú sume 56,54 €. Celkove priznaná suma žalobcom je súčet 1 630,13 € + 143,02 € + 66,91 € + 56,54 € = 1 896,60 €. Pomer úspechu a neúspechu strán v spore predstavuje 63,54 % v prospech žalovaného. K tomuto výsledku dospel odvolací súd matematickým výpočtom: uplatnený nárok žalobcami 10 009,17 € rovná sa 100 %, do rozhodnutia odvolacieho súdu vyčíslené úroky z omeškania + výška bezdôvodného obohatenia priznaná všetkým štyrom žalobcom spolu rovná sa 1 896,60 € zodpovedá 18,95 % zo sumy 10 009,17 € (úspešnosť žalobcov v spore). Žaloba bola zamietnutá o vydanie bezdôvodného obohatenia spolu s príslušenstvom vo forme úrokov z omeškania vyčíslených ku dňu rozhodnutia odvolacieho súdu sumou 8 112,57 € (rovná sa úspech žalovaného v rozsahu 81,05 %). Pomer úspechu a neúspechu strán v spore predstavuje 81,05 % - 18,95 % = 62,10 % v prospech žalovaného. Podľa § 255 ods. 2 C. s. p. uložil odvolací súd žalobcom povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania v rozsahu 62,10 % každému zvlášť v pomere 1/4 k celku, t. j. každý zvlášť po 15,525 % v lehote troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov konania.

40. O výške náhrady trov konania v súlade s § 262 ods. 2 C. s. p. rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením.

41. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C. s. p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v § 421 odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) C. s. p. (§ 421 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C. s. p. nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C. s. p.); na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 C. s. p.).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 C. s. p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

Strany konania majú možnosť zvoliť si advokáta alebo obrátiť sa na Centrum právnej pomoci so žiadosťou o poskytnutie právnej pomoci (§ 160 ods. 2 C. s. p.); žiadateľ, u ktorého hrozí nebezpečenstvo zmeškania lehoty, môže zároveň so žiadosťou požiadať centrum o predbežné poskytnutie právnej pomoci (§ 11 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z. z.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom; dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.); povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa

predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C. s. p.).

Ak má dovolanie vady podľa § 429 C. s. p. a dovolateľ na výzvu súdu prvej inštancie na odstránenie väd neodstráni vady, následkom neodstránenia väd dovolania je odmietnutie dovolania.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).